

Tvivleren

Klask! Klask! Det er en varm dag at stå og tærsk hvede. Sveden driver af Gideon, mens han lader slagene hagle ned over kornet. Klask! Klask! Det eneste gode er, at han kan få noget af sine vrede ud på denne mådet. Klask! De sidste syv år har Israel, hans land, været hærget af de fremmede midjanitter, som hærger, hvor de kommer og stjæler alt, de kan komme i nærheden af. Lige meget hvor han ser hen, er deres telte og dyr overalt. Som om de ejer det hele.

Hvor er Gud nu? Gud har ført hans folk, israellitterne, ud af Egypten og reddet dem fra at være slaver under Farao. Flot! Hvad skal det hjælpe nu, når de er under midjanitternes magt? Er Gud faldet i søvn? Er han blevet ligeglad med dem?

Gideon ser ned på kornet. Han har endda lagt det ned i sin vinpresse, for at midjanitterne ikke skal opdage, at han har det og også hugge dét. Hvor er det en ussel tilværelse! At måtte gemme sine ting på sin egen grund og leve i frygt for at blive røvet og angrebet. Gideon giver kornet et ekstra vredt klask, da en skygge falder ind over vinpressen.

“Herren er med dig, tapre kriger!” Gideon ser op på den fremmede, som har stillet sig foran ham. Hvad skal det betyde? Hvad bilder den fremmede sig ind at komme her og snakke til ham om Gud? Gideon ser op og ned ad den fremmede: “Hør lige her! Hvis Gud er med os, hvorfor er vi så belejret af midjanitter? Hvorfor står jeg så her og gemmer mit korn? Hvor er alle de store undere, som vi har hørt om fra tidligere generationer? Det er i hvert fald ikke den Gud, jeg kender.” Gideon smider vredt sit redskab ned ved siden af sig. “Jeg kan ikke se ham eller hans magt nogen steder!” Han nærmest spytter de sidste ord ud. Den fremmede ser helt roligt på Gideon, som om han nærmest ikke har hørt ham og fortsætter: “Tag afsted i al din styrke, så skal du redde Israel fra midjanitterne. Det er mig, Gud, der taler til dig.”

Gideon mærker en koldsved trænge sig ind ved siden af den brusende vrede i kroppen. Hvad er det, der foregår? Han er ikke nogen stor kriger. Han står bare her med sit korn. Gideon vil ikke lade den fremmede mærke sin forvirring og sukker højt: “Nej, hør nu her. Jeg kan da ikke redde Israel. Min slægt er den med mindst magt her i området, og jeg er den yngste af alle min fars sønner. Du må være gået forkert.” Den fremmede står stadig helt roligt. Det er næsten til at blive skør af. Så løfter han blikket og ser Gideon direkte i øjnene: “Herren siger, at han vil være med dig, og at du skal slå alle midjanitterne. Alle som en.”

Gideon træder uvilkårligt et skridt tilbage. Gæsten er ikke bare en fremmed. Det er Guds sendebud, der står foran ham. En engel. Det mærker han nu. Gideons vrede bruser ikke længere, den er som en ørkenstorm, der pludselig falder til ro. En ny følelse vokser i ham. Varm, men ikke brændende som vreden. Som et lille lys.

Gideon ser igen på Guds sendebud. Åh nej! Hvad er det han har sagt om Gud! Og så til hans egen engel? Hvis det altså er sandt, hvad gæsten foran ham siger. Rødmen skyller op i Gideons ansigt. Heldigvis er han allerede rød i hovedet af det hårde arbejde. Han hører ordene komme ud af munden uden helt selv at forstå dem: "Hvis Gud har udvalgt mig, så giv mig et tegn på, at det virkelig er Gud, der taler." Endnu en bølge af skam stiger op i Gideon, da han tænker på de ting, han har sagt til englen: "Bliv her! Så kommer jeg tilbage med en gave." Englen ser på Gideon med sit faste blik og nikker langsomt "Jeg skal nok blive, til du kommer tilbage". Derhjemme er det, som om Gideons krop arbejder af sig selv med at forberede det måltid, han vil give sendebudet - men hans sind slår kolbøtter. Han har godt nok tænkt, at der burde gøres noget. Men da ikke, at det er ham, der skal gøre det! Han havde vist nærmere forestillet sig, at der ville komme en slags Moses eller en anden profet, som skulle klare det. Gideon ælter godt til, mens tankerne snurrer: Han er lillebror og plejer at lade sine ældre brødre bestemme, hvad der skal ske. Det kan da ikke passe, at Gud nu vil bruge hám. Det har han jo slet ikke evnerne til! Og hvad vil de andre sige, hvis han pludselig kommer og siger, at han er en stærk kriger, sådan som englen kaldte ham? Vil de ikke bare grine af ham alle sammen? Gideon har lyst til at lægge sig ned og give op, men varmen fra det lille lys i kroppen får ham til at blive stående, og siger noget andet, end det, han forestiller sig, de andre vil. Lyset fortæller ham, at det kan lade sig gøre. At Gideon kan være det, han ikke tør være. At han har lov at håbe. Han standser op og sukker lidt, mens han kigger over på sine fjenders lejr. På en måde var det nemmere, hvis håbet ikke var der. Så kunne han bare blive her og gemme sit korn. "Men hvor længe ville du kunne holde det ud?" hvisker en stemme inden i ham.

Gideon kan knap løfte benene, da han går tilbage mod englen. Det er som om, forvirringen har sat sig i hele kroppen. På en måde håber han, at englen vil være forsvundet. Så kan han lade som om, det bare var en drøm. Måske ér det bare en drøm. Men Guds sendebud står der stadig.

Gideon mærker en uro i maven ved tanken om det tegn, han har forlangt. Hvis den fremmede kan bevise, at han virkelig kommer fra Gud, så har Gideon ikke længere noget valg, så *må* han være den store kriger, Gud har fortalt ham, at han er.

Sendebudet kigger på ham. Efter de fornærmelser, Gideon sendte i hovedet på ham tidligere, kunne man måske have forventet, at han ville være vred. Men han ser venligt, ja nærmest kærligt på Gideon og siger: "Tak for gaven." Gideon nikker og ser ned på sine fødder. Han kan stadig mærke englens blik på sig. "Tag kødet og brødet og læg det på stenen der," siger gæsten så. "Og hæld suppen ud over."

Tja, dagen kan vel nærmest ikke blive mere mærkelig, tænker Gideon, mens han løfter krukken og lader suppen sile ned over brødet og kødet. Det hele sejler. Gideon betragter det sørgelige syn for sine fødder - så meget for den gode mad. Endnu et par

fødder træder ind hans synsfelt, og Gideon ser op på sendebudet ved siden af sig. Den mærkelige gæst løfter sin arm og rækker sin stav mod stenen og det ødelagte måltid. Det øjeblik staven rører ved det våde brød og kød, står høje stikflammer op i luften, og Gideon flyver tilbage. Det hele sker så hurtigt, at hans tanker først finder hans krop lidt efter. Fortumlet, forslået og forvirret ser han nu på flammerne, kødet, brødet, suppen og englen, som ikke længere er der, mens følelsen af det stille varme lys breder sig i kroppen på ham.

-

Gideon lader blikket glide ud over lejren. Dette her havde han aldrig troet muligt! Han havde regnet med, at de andre ville grine ad ham, når han kom og fortalte dem, at Gud havde valgt ham som deres hærfører. Men hans familie havde støttet ham, og til hans store overraskelse bakkede også hans folk op og er kommet rejsende til for at kæmpe mod midjanitterne. De stoler på ham. På Gideon, og nu er de samlet her, fordi han har sendt bud efter dem. Gideon mærker en pludselig kulde krybe op ad nakken. De stoler på ham. Men er han egentlig til at stole på? Er det overhovedet Gud, der har talt til ham? Hvad hvis det hele alligevel bare var en drøm? Eller noget han har fundet på, fordi han var så vred? Og hvad hvis de andre opdager det? Hvis de finder ud af, at han bare går og lader som om, er han færdig. Gideons mave trækker sig sammen i frygt. Hele hans krop er urolig. Det sætter sig i hænderne på ham, og han nulrer nervøst en smule uld, han har haft i lommen - hvis han bare kunne være helt sikker på, at det var Gud, der havde sendt sin engel til ham. En idé løber igennem Gideon og videre ud af munden på ham: "Gud, hvis du virkelig er med mig, så vil jeg gerne bede om et tegn," Gideon famler ved ulden, og fortsætter talen ud i aftenmørket: "Jeg lægger det her uld ud på jorden nu. Hvis du virkelig er med mig, så gør det sådan, at der kun falder dug på ulden og ikke jorden omkring. SÅ vil jeg vide, at du er med os og holde op med at være bange."

Da Gideon næste morgen træder ud af teltet, mærker han støvet stå op mellem tæerne. Pladsen er tør. Foran ham ligger den smule uld, han lagde i går aftes. Nu rødmer han ved at tænke på, hvad han bad Gud om. Alligevel træder han nærmere og samler ulden op. Gideon gisper. Den er dyngvåd. Gud har gjort præcis, hvad han har bedt om.

Eller har han? Gideon ser sig omkring. Græsset nær pladsen glimter af væde. Kan det være et tilfælde, at jorden omkring ulden var tør? Han trækker den fugtige morgenluft dybt ned i lungerne, men lige lidt hjælper det. Alle de gange hans mor blev træt af ham som lille, når han igen og igen bad hende sige, at der ikke var noget at være bange for. Og hun var endda bare hans mor. Han ser ud over lejren. Nej. Han må være helt sikker. "Gud, nu må du ikke blive sur," Gideons stemme lyder hæs ud i stilheden. "Gud, jeg har brug for noget mere. Denne gang vil jeg gerne have, at ulden er tør, og jorden er våd."

Bliver det da aldrig morgen? Gideon vender og drejer sig på sit leje. Hver gang, han er ved at falde i søvn, hører han sin egen stemme, der plager Gud om at give ham endnu et tegn. Nu har han sikkert ødelagt det hele. Hvem gider være Gud for sådan en plageånd? En fugl løfter sin stemme over lejrpladsen udenfor. Gideon sætter sig op og skotter ud ad teltåbningen. Solen er ikke stået op endnu, men fuglen synes, det er morgen. Det er godt nok til ham. Da Gideons fødder rammer jorden uden for teltet, mødes de af kold blødhed. Støvet under hans tæer er vådt. På få skridt er Gideon henne ved ulden, som ligger midt i alt det våde. Han ser det, før hånden griber fat: Ulden er tør. Forsigtigt tager han totten op. Gud er ikke blevet sur. Gideon ser sin mor for sig, når hun for 117. gang forsikrede ham om, at der ikke var noget at være bange for. Nu har Gud fortalt ham det samme, men uden hans mors vrede rynke mellem øjenbrynene.

Gideon ser op og ud over lejren, mens han mærker følelsen af det stille varme lys brede sig i kroppen.

--

Af Krista Korsholm Bojesen og Sophie-Lønne Reil Hundebøll